

Nr 238

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om vissa sparstimulerande åtgärder på beskattningsväsendets område.

Det har länge stått klart, att utsikterna till ekonomiska framsteg i ett samhälle och därmed möjligheterna för dess medborgare att reellt och varaktigt förbättra sina levnadsförhållanden står i direkt samband med hur omfattande och intensivt sparandet är. Vad som hänt i olika länder under efterkrigstiden har därutöver både positivt och negativt visat, att sparandet har en nyckelställning, på vilken framgången i försöken att få risker för allmänna prisstegringar under kontroll väsentligt beror.

Sparandets centrala betydelse för stabiliteten i ekonomin och för takten i den ekonomiska utvecklingen nu och i framtiden understrykes än ytterligare av tre bestämmande drag i det förlopp med vilket vi bör räkna. En hög och jämn sysselsättning måste för att också bli lönande sysselsättning bygga på en väl utbyggd bas av maskiner och redskap. I den höga sysselsättningens natur ligger att verka inkomstutjämnande, vilket ytterligare stärkes av teknikens utveckling, som gör alltmer arbete till kvalificerat och specialiserat arbete. De tekniska förutsättningar, under vilka arbetslivet fungerar, utvecklas explosionsartat. Den förestående, andra industriella revolution, om vilken man kanske med en viss överdrift numera så ofta talar, ställer liksom den första men i än högre grad anspråk på sparande.

Det kan med stor grad av säkerhet hävdas, att alla meningsriktningar i vårt land, som under en känsla av ansvar tar befattning med de ekonomisk-politiska problemen på kort och lång sikt, inser och i sin planering försöker markera sparandets vikt. Skiljelinjen går mellan dem som bygger sina förslag till åtgärder på förvissningen om att det dock skall visa sig möjligt att få det behövliga sparandet till stånd genom fria och frivilliga insatser av människorna och dem som betvivlar denna möjlighet men utgår från att ett frivilligt sparande i medborgarnas regi helt eller till större delen kan ersättas av ett obligatoriskt i myndigheternas hand.

Om frågan om sparandet bara vore kvantitativ, skulle det naturligtvis gå att föra ett statistiskt resonemang exempelvis utifrån uppskattningar av den art som brukar sammanfattas i en nationalbudgets kalkyler. Det behövliga sparandet under ett år eller under en något längre period kan möjligen på en höft bedömas. Vad medborgarna inte kan beräknas prestera själva ålägger staten dem att åstadkomma, till exempel genom att i

beskattningen lägga in den återstående sparkvoten, öppet eller dolt. Staten åstadkommer inte endast en balanserad statsbudget utan en balanserad nationalbudget.

Schematiskt sett skulle ekvationen kunna gå ihop men ingalunda i verkligheten. Tvångssparande kan nämligen inte sättas i stället för ett frivilligt sparande. Vad som framför allt gör det frivilliga starkare som underlag både för stabiliteten i samhällsekonomin och för de krav som ställs av vidareutbyggandet av våra resurser är dess dominerande inslag av personligt engagemang. Den som själv bestämmer sig för att spara ett visst belopp faller inte på tanken att ta detta som utgångspunkt för framställningar om kompensation. Det frivilliga sparandet engagerar människorna positivt, tvångssparandet negativt. Tvångssparandet skapar risker för stigande statsutgifter. Det frivilliga sparandet är ett uttryck för personlig omtanke och personlig planering för framtiden, som ger ansvar och ansvarsmedvetande, medbestämmanderätt. Ett tvångssparande måste desslikes i ett demokratiskt samhälle kännas som en påлага, som framkallar motvilja och irritation samt ej sällan benägenhet att försöka komma undan, vilket i sin tur skärper behovet av kontroll och övervakning. Även om ett tvångssparande uppges ske i människornas eget intresse och till deras fördel, ligger svårigheten i att göra detta egen-intresse gripbart. Denna svårighet måste vara mycket stor. Vid ett frivilligt sparande ligger detta egen-intresse långt framme. Där mobiliseras det i själva verket som den främsta drivkraften.

I viss mån är det naturligtvis möjligt att utgå från en kombination av frivilligt och obligatoriskt sparande. Den grad i vilken detta kan ske bör emellertid under alla förhållanden på något längre sikt bedömas med försiktighet. Människorna reagerar förhållandevis snabbt för tvångsingripanden av det slag detta förutsätter. De begränsar sina egna insatser och gärna i så stor omfattning, att det sammanlagda sparresultatet hotar att sjunka. Därmed har inslaget av tvångssparande motverkat sitt eget syfte.

Övertygelsen att ett frivilligt sparande i stigande omfattning icke endast är önskvärt utan ofrånkomligt med hänsyn till inre och yttre jämvikt i det ekonomiska livet, till bibehållen och stärkt internationell konkurrenskraft och därmed sysselsättningen samt med hänsyn till de ekonomiska utvecklingsmöjligheterna får ej sluta endast i allmänna deklARATIONER. Den måste leda till att hela den ekonomiska politiken präglas av en strävan att stärka och förbättra sparandets villkor och förutsättningar samt till ett starkt inslag i denna politik av direkt och omedelbart sparfrämjande åtgärder.

Teoretiskt sett saknas i hög grad kunskap om vilka omständigheter som av människorna godtages som handlingsmotiv då det gäller att spara.

Detta gör det desto angelägnare att olika praktiska vägar försöks, helst på ett sådant sätt att de uppnådda resultaten något så när snabbt och säkert kan avläsas. Vi har helt enkelt inte råd att kapitulera inför bristen på teoretiskt underlag eller att under åberopande av denna skjuta all handling mot en oviss framtid.

Det gäller inte att övertyga en liten grupp medborgare med betydande inkomster om den egna sparinsatsens nödvändighet utan att göra det naturligt för stora grupper med "vanliga inkomster" att i sin inkomstdisposition regelmässigt utgå från ett eget sparande. Den personliga sparinsatsen måste för de många inkomstagarna få stigande vikt vid de planerade eller oplanerade avvägningar som görs då arbetsförtjänsten fördelas på olika utgifter.

Fruktan för nöd har till all lycka förlorat det mesta av sin tyngd som sparmotiv. Vad det nu gäller är att människorna har sparmål, som de värderar och anser möjliga att nå, vilka är uttryck för framtida standardförbättringar, som väger tyngre än omedelbara konsumtionsönskemål. För många, förmodligen fler än man tidigare ansett, fyller ett eget hem denna uppgift. Rekreationsmöjligheten i ett eget sommarställe kommer högt upp på listan. De varaktiga konsumtionsnyttigheter mot vilka konsumtionen med stigande inkomster inriktar sig ger en rik provkarta på stora och små konkreta sparmål. Bland dessa har motorfordonet en viktig plats. Det är väsentligt att beskattningen ej utformas så, att dessa ting framstår som "svåråtkomliga" och att kostnadsutvecklingen, särskilt då det gäller egna hem, ej blir oförmånligare än den behöver vara.

Som den främsta allmänna förutsättningen för ett växande enskilt sparande brukar anges förtroende till penningvärdet. Samtidigt är sparandet en förutsättning för att detta förtroende skall kunna bevaras. Detta ömsesidiga beroende markerar det allmännas skyldighet att driva en politik som även på viss sikt är penningvärdebevarande och att därvid framför allt självt undvika allt som kan betraktas som inflationsfinansiering.

Särskilt då det allmänna skatteläget är och betraktas som högt måste en skattesänkning över hela fältet, som märks och som realistiskt angriper marginalskatteproblemet i betydande grad, påverka såväl sparförmåga som sparvilja. Alldeles speciellt måste detta bli fallet om den omedelbara skattereformen betecknas som ett led i en strävan för framtiden att undan för undan lätta skattekraven och om den kombineras med åtgärder för att ur skattesystemet få bort inslag, vilka kan anses sparsänkande eller negativt inställda till den personliga äganderätten.

Även för småspararna är känslan av att den personliga äganderätten måste vara okränkbar väsentlig. I långt högre grad än man tycks utgå från spelar därvidlag politikens principiella inriktning in. Detta blir desto

mer påtagligt ju mer den personliga äganderätten sprids, ju jämnare fördelad den blir. Denna faktiska och konkreta demokratiseringsprocess, som ligger i den ekonomiska utvecklingen, bör befrämjas, men detta förutsätter en klart positiv hållning till rätten att äga och att själv förfoga över den personliga egendomen. En sådan inställning är också nödvändig för att nuvarande och blivande sparare skall tro på det sparvänliga klimat utan vilket det behövliga fria sparandet icke nås.

De konkreta sparfrämjande åtgärderna måste utformas så, att människorna får största möjliga utrymme att själva välja de sparmål och de sparformer som passar just dem. Det kan varken vara klokt eller principiellt riktigt att mer än absolut nödvändigt begränsa friheten att välja. Samtidigt gäller det — för att citera årets finansplan — att "genom en brett upplagd manifestation från det allmännas sida stimulera sparandet", varvid det "inte finns anledning att genom tillkrånglade regler och en invecklad kontrollapparat skapa garantier för ett rigoröst urskiljande av nysparandet..." Det gäller alltså att göra olika former av sparande — försäkringssparande, banksparande, egnahemssparande, amorteringssparande och kapitalsparande för mera omedelbar placering — mer lönande ur den enskildes synpunkt, påtagligt mer lönande.

Att ingå på den omtvistade frågan om och i så fall i vilken grad räntersättningar spelar roll för sparbenägenheten är i detta sammanhang ej nödvändigt. Visserligen är det uppenbart att räntans höjd påverkar det institutionella sparandets storlek och att den restriktivitet, som förutsätter ränterörlighet, inverkar på amorteringssparandet. Kravet på en rörlig ränta förestavas emellertid ej i första hand av en önskan att stimulera sparandet utan av förvissningen om att denna är omistlig som förutsättning för den smidiga penningpolitik, som måste ligga i botten på en varaktigt penningvärdebevarande politik. Att få till stånd ett växande frivilligt sparande är att skapa utrymme för en rörlig ränta inom den låga räntans ram och för behövlig kreditåterhållsamhet utan att förstöra den kapitalmarknad, som den ekonomiska vidareutvecklingen förutsätter.

De sparstimulerande åtgärderna bör få formen av skattelättnader, som direkt knyter till gjorda sparinsatser. På så sätt blir det möjligt att enkelt och påtagligt få garantier för att de förutsatta prestationerna utföres så, att — totalt sett — ett verklig nettoresultat uppnås, antingen i nysparande eller i bundet sparande.

Årets budgetplan räknar liksom föregående års med överskott. Detta överskott av löpande inkomster över löpande utgifter, inklusive avskrivningar, är ett slag av tvångssparande. Att nu avgöra hur stort detta kom-

mer att bli i verkligheten är mycket svårt. Dels måste betydande reserver för möjliga utgiftsökningar avsättas, dels verkar den troliga inkomstutvecklingen i motsatt riktning men i ännu icke beräkningsbar grad. Bortser man från det tillfälliga överskott, som uppkommer genom en tillfälligt skärpt företagsbeskattning och som bör omvandlas till företagssparande, samt från det överskott som använts för utjämnande av ett under tidigare år framvuxet avskrivningsbehov, torde överskottet — tvångssparandet — kunna uppskattas till något eller några hundratal miljoner kronor.

Detta bör enligt vår uppfattning dock under behövlig försiktighet och under hänsyn också till följande budgetårs troliga förhållanden omvandlas till frivilligt och personligt sparande med bred spridning. Detta frivilliga sparande blir med nödvändighet flera gånger större än tvångssparandet.

I särskilt sammanhang kommer vi att yrka på en för alla märkbar sänkning i den statliga inkomstskatten, byggd på begränsningar i statens utgifter. På samma underlag fotar vi framställningen om kvarlåtenskapskattens avskaffande och förmögenhetsskattens avdragsgillhet vid taxering. Kvarlåtenskapskatten har en motivering, som står i strid med mångas rättsuppfattning. Den uppfattas som ett principiellt ogrundat ingrepp i äganderätten. Skyldigheten att erlægga skatt för den förmögenhetsskatt som skall erläggas måste vara spårhämmande även i förhållande till andra än dem som den direkt drabbar med större tyngd.

I tidigare sammanhang har vi hemställt om rätt att göra avdrag vid beskattning för bidrag till barnens studiekostnader och för amortering på egna studieskulder. Den huvudsakliga motiveringen för dessa förslag är inte av sparfrämjande slag. Att sådan avdragsrätt också får viss effekt ur sparsynpunkt är emellertid troligt.

Bostadsbyggandet ställer stora anspråk på sparande, men samtidigt är en god egen bostad ett naturligt sparmål för många, inte minst för många med "vanliga inkomster". I särskilt hög grad gäller detta den egna bostaden i villans eller radhusets utformning men naturligtvis också om "insatslägenheten". Den löpande beskattningen av egnahemsägandet måste göras rättvis och skälig ur egnahemsägarnas synpunkt. Sparandet som ligger i ett eget hem måste göras jämställt med annat sparande. Vi föreslår därför ett schablonavdrag på "inkomst" från ett eget hem på tvåhundra kronor. Det sparande som inriktas på en personlig lösning av den personliga bostadsfrågan bör stödjas. Vi yrkar skattefrihet för ett bostadssparande som under fem år för ensamstående person går upp till högst femtusen kronor och för äkta makar till högst tiotusen kronor. Skattefriheten blir definitiv när sparandet placeras i en egen bostad, även om

denna är uppförd på jordbruksfastighet. Att bostaden är kombinerad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet utgör ej hinder under förutsättning att bostadsändamålet är det väsentliga. Ur många synpunkter är det sparande som sker genom nedamortering på lån, som vilar på det egna hemmet, värdefullt. Egnahemsägarna sparar därigenom så, att möjligheterna för andra att också bli egnahemsägare ökar. Den personliga ekonomiska säkerheten stärks, utgifterna för framtiden minskas och ägandet blir tryggare. Skatteförmåner för detta slags sparande kan därför beräknas ge betydande samhällsekonomisk utdelning. Vi föreslår att ägare av en- och tvåfamiljsfastighet samt bostadsrättslägenhet, som själv bebor fastigheten eller lägenheten, samt ha rätt att i sin deklaration göra avdrag intill ett belopp av sjuhundra kronor per år för de amorteringar han gör som överstiger de på visst sätt angivna amorteringarna.

Den fortsatta penningvärdeförsämringen och de stigande inkomsterna i samhället har enligt vår uppfattning ytterligare markerat försäkringsavdragets otillräcklighet. Det bör höjas till fyrahundra kronor för ensamstående och åttahundra kronor för äkta makar. Samtidigt bör motsvarande höjning ske av det allmänna kapitalavdraget, vilket alltså då blir tvåhundra och fyrahundra kronor. Det är angeläget att fler människor med eget sparande direkt engagerar sig i stora och medelstora företag. Möjligheterna att främja insatser i små företag bör enligt vår uppfattning sökas över rätt till resultatutjämnning, men för övriga bör rätt till särskilt avdrag för utdelning på aktier och andelar i ekonomiska föreningar väljas. Detta bör maximeras till etthundrafemtio kronor för ensamstående och trehundra kronor för äkta makar. Införandet av en sådan avdragsrätt bör kunna bli en signal till företagsamheten och dess organisationer att på bred bas informera om det riskbärande kapitalets nödvändighet, om önskvärdheten att allt fler och fler gör sig delaktiga i företagsägandet och om de möjligheter som kan ytterligare utbyggas att fördela risktagandet, till exempel genom investeringsbolag.

Den sammanlagda statsfinansiella effekten av dessa förslag till direkt sparstimulerande åtgärder är ej lätt att beräkna. Det så kallade skattebortfallets storlek kan aldrig med exakthet angivas, icke ens på kort sikt. Undersökningar och sannolikhetsberäkningar som vi låtit göra har emellertid lämnat det resultatet, att de sparstimulerande åtgärder, som enligt vår mening skall avräknas mot budgetöverskottet, troligen kommer att betyda en skattelättnad av storleksordningen sjuttio miljoner för nästa budgetår. Därutöver kommer så kvarlåtenskapsskattens avskaffande och förmögenhetsskattens avdragsgillhet. För helt budgetår blir skattelättnaden större, men hur mycket är svårt att säga.

Både den omedelbara framtidens krav och hänsynen till vad som däref-

ter måste ske gör ett samlat grepp i avsikt att brett förankra och stärka sparandet ofrånkomligt.

Under återopande av vad ovan anförts hemställer vi,
att riksdagen måtte antaga följande

1) *Förslag*
till
förordning om bostadssparande.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1956—1961 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bostadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhopa högst 5 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 10 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga. Med eget hem jämställs här även jordbruksfastighet, vars huvudsakliga värde utgöres av bostadslägenhet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sagts, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1966, skola upptagas till beskattning vid 1967 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft dagen efter det den utkommit av trycket i Svensk författningssamling.

2)

Förslag

till

lag angående ändring av kommunalskattelagen
den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan framgår samt att till 25 § skall fogas ett femte moment och till 46 § ett fjärde moment av nedanstående lydelse:

25 §.

5 mom. Fysisk person, som i hemortskommunen haft intäkt av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet), äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt med 400 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 150 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andre maken, med 300 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit

ogift (varmed jämställes änka, änkling eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag föreläggat.

4 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) eller som innehar lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1957; dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1957 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1957 eller tidigare år.

3)

Förslag

till

*förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 576)
om statlig inkomstskatt.*

Härigenom förordnas, att 4 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

4 §.

1 mom. Från sammanlagda beloppet av den skattskyldiges inkomster från olika förvärvskällor får, med iakttagande av föreskrifter i 22 §, avdrag ske för

underskott, som uppkommit vid beräkning av skattskyldigs inkomst från annan förvärvskälla än fastighet och rörelse i utlandet, dock att avdrag för realisationsförlust får göras endast från realisationsvinst eller lotterivinst;

slutlig skatt, som här i riket påförts skattskyldig på grund av taxering under året näst före det taxeringsår, varom fråga är, eller sådan här i riket påförd tillkommande skatt, varå skattskyldig under förstnämnda år erhållit debetsedel, allt till den del skatten skall erläggas till kommun eller annan kommunal samfällighet eller avser statlig förmögenhetsskatt.

Skattskyldig, som — — — för dotterbolaget.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1958; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1958 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1958 eller tidigare.

4)

Förslag

till

förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 577)
om statlig förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att 10 § och 11 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt skola erhålla följande ändrade lydelse.

10 §.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levttillsammans med andra maken, skall icke utgöra statlig förmögenhetsskatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 75 000 kronor. Annan fysisk person, oskift dödsbo, utländskt bolag eller i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall icke utgöra sådan skatt, därest den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 50 000 kronor.

Ej heller — — — 5 000 kronor.

11 §.

1 mom. Statlig förmögenhetsskatt skall för fysisk person, som avses i 8 § 1 mom. andra stycket förordningen om statlig inkomstskatt, utgöra: när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 100 000 kronor: fem promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 75 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000	men icke	200 000 kr.	125 kr. för	100 000 kr. och	10	$\frac{0}{100}$	av återstoden;
200 000	„	300 000 „	1 125 „	200 000 „	14	$\frac{0}{100}$	„ „ ;
300 000	„	400 000 „	2 525 „	300 000 „	18	$\frac{0}{100}$	„ „ ;
400 000			4 325 „	400 000 „	22	$\frac{0}{100}$	„ „ .

För annan fysisk person så ock för oskift dödsbo, utländskt bolag samt i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt omförmäld familjestiftelse skall den statliga förmögenhetsskatten utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 100 000 kronor: fem promille av den del av den beskattningsbara förmögenhet, som överstiger 50 000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

100 000	men icke	200 000 kr.	250 kr. för	100 000 kr. och	10	$\frac{0}{100}$	av återstoden;
200 000	„	300 000 „	1 250 „	200 000 „	14	$\frac{0}{100}$	„ „ ;
300 000	„	400 000 „	2 650 „	300 000 „	18	$\frac{0}{100}$	„ „ ;
400 000			4 450 „	400 000 „	22	$\frac{0}{100}$	„ „ .

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1958; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1958 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1958 eller tidigare.

5)

Förslag

till

*förordning om upphävande av förordningen den 26 juli 1947 (nr 581)
om kvarlåtenskapsskatt.*

Härigenom förordnas, att förordningen den 26 juli 1947 om kvarlåtenskapsskatt (nr 581) skall upphöra att gälla med utgången av december månad 1955.

Stockholm den 26 januari 1956

*Jarl Hjalmarson**Martin Skoglund**Elis Håstad**Leif Cassel**Einar Hægglom**Alarik Hagård**T. G. von Seth**Ernst V. Staxäng*